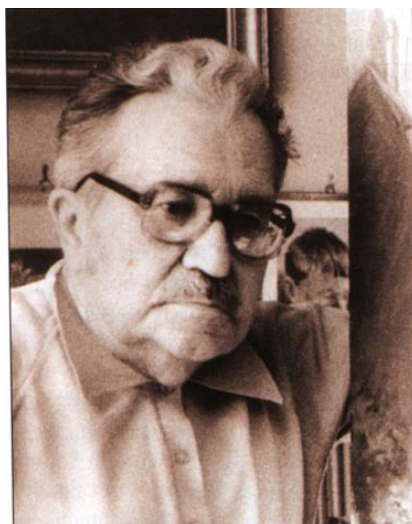

Szarka Árpád

1915. május 1-jén született a romániai Brailában Szarka Árpád festőművész.

Rábaközi szülők gyermeke volt, négyéves korában Sopronba került. Tanító édesapját ugyanis – a magyar szórványközösségekben végzett missziós munkájáért – bebörtönözték, majd családotól kiutasították Romániából. Az elemi iskolát édesapja keze alatt végezte el, középiskolai tanulmányait Sopronban folytatta az akkori reáliskolában, ahol 1933-ban érettségizett. Soproni Horváth József növendéke volt, a Munkácsy-díjas művész a festészet és rajzolás szeretetére tanította.

Előre felvették a Képzőművészeti Főiskolára, ahol Rudnay Gyula tanítványa volt. Főiskolásként 1935-ben sikerrel szerepelt a Soproni Képzőművészeti Kör tárlatán. 1938-ban végzett, de nem tudott elhelyezkedni és 1939-ben katonai behívót kapott. 1940 novemberében leszerelt, de a következő év nyarán már az ukrán fronton teljesített szolgálatot. Hazatérve a Bencés Gimnázium rajztanára lett, majd 1944 tavaszán újból behívták. Az első hadsereg egyik tüzérosztályában harcolt a Prutnál. Novemberben hadifogságba esett, a szovjet lágerekből csak négy év múlva, 1948 májusában hadirokkantként került haza. A Bencés Gimnáziumot államosították, a Körmendi Gimnáziumban ajánlottak fel neki állást. Ő az Orsolya téri Általános Iskolát választotta, Sopronban akart maradni mindenképpen, abban a városban, amit életre szólóan megszeretett. A hányatott sorsú Szarka Árpád már túljárt az ötvenen, mire élete végre révbe jutott. 1962-ben családot alapított, 1963-ban kinevezték a Széchenyi István Gimnázium tanárává. Visszakerült hajdani, kedves iskolája falai közé, s ott is tanított egészen 1977-ig, nyugdíjba vonulásáig, mint a város közmegbecsülésnek örvendő művésztanára.

Szarka Árpád festői pályafutása is küzdelmes volt. A természetelvű piktúra híveként saját, magaválasztotta útjáról sem a modern irányzatok, sem a váltó kordivat, sem a mellőzöttség nem tudta eltéríteni. Fiatalabb éveiben színházi díszletfestéssel, jelmeztervezéssel és üzleti

grafikával is foglalkozott. Illusztrációi, ötletes, sziporkázó karikatúrái mindennaposak voltak a Kisalföldben; folyóiratoknak, szakkiadóknak is gyakran rajzolt. Az akvarell, a gouache és az olaj technikával egyaránt kitűnően dolgozott. Szarka gazdag festői életművéből a soproni városképek, a dunántúli tájképek, a lélekbe látó portrék és a hangulatos virágcsendéletek a legismertebbek és a legkedveltebbek. Történelmi és bibliai kompozíciói is jelentősek. Számos honi és határon túli egyéni és csoportos kiállításon állította ki képeit.

Sopronba való végleges letelepedése után jelentős szerepet vállalt a város művészeti életében, a fiatalok képzésében. 1964-től 1981-ig rajztanárként dolgozott a Széchenyi István Gimnáziumban. Sok évtizeden át vezette a Soproni Rajziskolát. A „béke és a csönd emberének” tartották, nyugodt, jó humorú, rendkívüli empátiával megáldott emberként a legnépszerűbb tanítók közé tartozott.

1993. november 8-án hunyt el Szarka Árpád, a jeles soproni festő, a Széchenyi Gimnázium egykori kiváló művésztanára. Halála első évfordulóján, a Soproni Képzőművészeti Kör rendezésében, 1994. november 20-án, Szarka Árpád emlékkiállítás nyílt a Várkerület Galériában

Irodalom:

Sarkady Sándor (szerk.): Aranykönyv Sopron: Quint, 1999. p. 216.

Gombás Vilmos: Szarka Árpád festőművész kiállításának megnyitója. In: Soproni Szemle. 37. évf. 1. sz. (1983) p. 72-76.

Salamon Nándor: Kisalföldi művészeti lexikon. Vasszilvágy, 2012. p. 350.

Sarkady Sándor: Szarka Árpád (1915-1993). In: Soproni Szemle. 49. évf. 2. sz. (1995) p. 181-184.